

”Förr tog jag illa upp när någon tyckte

att min trädgård såg naturlig ut, men jag har senare förstått att det är en komplimang”

Forts från sid 74

Hon rör sig hemtamt ner mellan stenarna på nästan osynliga smala gångar. Stannar till bara för att klippa bort några vissna rosor eller rycka ett ogräs. Hon har varit borta mycket från trädgården en tid för att arbeta och upplever att hennes egen trädgård är svartsjuk.

– Den blänger lite förebrående på mig för att jag har en annans jord under naglarna.

Lite svårt är det att hitta rätt bland alla gångar och återvändsgränder. Själv känner hon förstås varje centimeter, vet inte bara var hon ska trampa utan också vilka växter som dyker upp bakom nästa hörn. Föräldrarnas kanelpäron eller en vit rallarros som fått nåd. Vintergrönan som hon älskar för att den blommar redan i februari eller lavendeln som hon inte kan tänka sig att leva utan. Fast den vita krolliljan och de dubbla vitsipporna är också favo-

riter. Varje gång hon ska plantera något nytt blir det dock något av ett projekt.

– Det är alltid en sten i vägen, alltid. Varje gång jag ska gräva ner något nytt ligger det en sten där som först måste bort. Men jag tycker om stenarna, det är alltid spännande att vända på dem, se om de har en sida som lämpar sig till sittplats, bord eller fågelbad, kanske bara ett blickfång.

Hon ger sig inte

Familjen och vännerna vet att hon inte ger sig. Ofta har de fått hjälpa till när det ska flyttas något extra stort. Marianna är dock van att klara det mesta själv.

– Spettet är mitt mest använda trädgårdsredskap. Jag har ett extra långt, förgyllt spett som jag fick av Anders i julklapp. Så numera är jag riddarinna av det gyllene spettet. Den trevligaste present jag någonsin fått.

Hon ler och går vidare. Rycker bort något visset och lägger det i en hög med en kort kommentar:

– Växtkyrkogård.

Små komposthögar märks knappt i den här miljön. Det är så mycket vackert som fångar uppmärksamheten i stället. Ett golv av olika sorters timjan måste klappas för att det ska släppa loss dofterna. Sedan väntar ännu en ros, en daggros med sitt grågröna bladverk och sin ljusrosa blomma. Men se där – tre ståtliga orange liljor har slagit ut, lite tidigare än normalt. Raskt är Marianna framme med sekatorn och förvisar liljorna till en vas, missnöjd med den spontana färgkombinationen.

Bågen över sittplatsen ska så småningom täckas med växter.

Timjängolv

Taklök